

Revolúcia krásnych ľudí

Sila prvých kresťanov

Uplynulo 2000 rokov a my sa stále môžeme zamýšľať ako sa mohol stať tento zázrak. Pán Ježiš bol zabitý. Prehral, a onedlho na to jeho učeníci vyvolali nemalú revolúciu. Hlásali Evanjelium, zhromažďovali ľudí a tak vznikla Cirkev. Nové náboženstvo si podmanilo starožitný svet a už navždy ho zmenilo. Čo také mali v sebe prví kresťania, že za nimi ľudia putovali s túžbou stať sa členmi ich spoločenstva? Čo také mali v sebe, že ich cirkev sa rozvíjala, zatiaľ čo tá naša svedčí o kríze? My máme kostoly, semináre, médiá, študovaných kňazov, peniaze... Sme silná organizácia. Máme veľa, veľmi veľa, ale oni nemali. Čo sa stalo, že dosiahli úspech? Existuje len jedna odpoveď na túto otázku: prví kresťania boli neobvykle *krásni ľudia*. Ľudia na nich lipli, túžili byť blízko nich, aby sa raz stali takými ako sú oni.

Netradičný opis života prvých kresťanov nachádzame v Liste Diognetovi z konca II. veku.

„Kresťania sa nelíšia od ostatných ľudí ani krajom ani rečou ani spôsobom života. Lebo neobývajú vlastné mestá, nepoužívajú nijakú osobitú reč, ani nežijú nejakým nápadným životom. Bývajú vo svojej vlasti, ale ako cudzinci. Všetko majú s ostatnými spoločné ako občania, a všetko znášajú ako prišielci. Každá cudzia krajina je ich vlasťou, a každá vlasť cudzinou. Ženia sa ako ostatní a plodia deti, ale nemlúvňatá neodhadzujú. Stôl majú spoločný, ale lôžko nie.

Sú v tele, ale nežijú podľa tela. Bývajú na zemi, ale svoj domov majú v nebi. Vydané zákony poslúchajú, a svojim životom prevyšujú zákony. Všetkých majú radi, a všetci ich prenasledujú. Nepoznajú ich, a predsa ich odsudzujú. Zabíjajú ich, a oni ožívajú. Sú žobrákmi, a predsa mnohých obohacujú. Všetko im chýba, a pritom všetkým oplývajú. Potupujú ich, a v potupe získavajú slávu. Kazia im povesť, a vydáva sa svedectvo o ich spravodlivosti. Nadávajú im, a oni žehnajú. Urážajú ich, a požívajú úctu. Jedným slovom, čím je duša v tele, tým sú vo svete kresťania.“

Evanjelizácia - misia prvých kresťanov

*A povedal im: "Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu."
(Mk 16 15)*

Ježiš poslal svojich učeníkov, aby hlásajúc Radostnú zvesť menili tento svet na lepšie miesto. Ich silou bolo to, kým boli, respektíve kým sa stali, keď Ho nasledovali. Najprv počúvali Jeho slová, pozorovali Jeho skutky, ktoré konal, sprevádzali ho na Jeho misii. To, čo vtedy preukázali, môžeme porovnať s naplneným životom zrna, ktoré padlo na úrodnú pôdu ich srdca a časom ich premenilo, aby sa sami mohli stať týmto zrnom. To oni sa stávali Radostnou zvesťou - premieňali sa na Evanjelium.

Revolúcia krásnych ľudí

Zaiste chceli by sme, aby sa svet stal lepším. Nanešťastie, nemáme však silu zmeniť celý svet. Môžeme jednak zmeniť seba, stať sa *krásnymi ľuďmi* a svojou krásou premieňať svoje okolie. Potom ako kvas môžeme prekvasiť celý svet. Presne tak to totiž robili prvý kresťania.

Kríza cirkvi

List Diognetovi poukazuje, že kresťania vždy mali nepriateľov a cirkev zažívala krízu. Ak by sa prvý kresťania sústredili len na to, aby ochránili seba a svoj majetok, rýchlo by zmizli z mapy sveta. Oni ale mali iné priority - premieňali sa vo svetle Evanjelia. Stávali sa krásnymi ľuďmi. Stávali sa dušou sveta.

Prijmi výzvu EKC

Doteraz vyzvaním EKC bolo prejsť v noci 40 km osamote či v skupine. Samotná cesta sa zdala byť náročná. Teraz je to príliš málo. Nejde o to prejsť trasu. Ide o to pobiť sa so sebou a stať sa krásnym človekom. Od dnes mierou EKC nie sú kilometre, ale zmena, ktorá nastáva v človeku - krása. Pozývam vás na EKC 2021!

Pápež František počas Svetových dní mládeže v roku 2016 vyzýval:

"Nepáči sa vám svet okolo vás? Namiesto nariekania vstaňte z gauča a začnite ho meniť. Naplňte ho hodnotami očariac iných optimizmom a radosťou, ktorá sa rodí z Božej milosti."

Kňaz Jacek WIOSNA Stryczek

I. Zastavenie prvé - Ježiš odsúdený na smrť.

"Lebo kto si chce zachovať život stratí ho..." (My 16, 25)

Nepýtajme sa, či treba žiť. Radšej si dajme otázku ako žiť hodnotne. Jednou z najväčších životných brzd je pocit komfortu, bezpečia a každodenného teplúčka. Pozoruhodné je to, akým životným podmienkam sa dokážu ľudia prispôbiť. Jedni žijú v luxuse, iní v marazme a biede. To nie je až také podstatné. Záleží na tom, či svet v ktorom žijú je im známy, osvojený, bezpečný. Nehovorme však o iných, hovorme o sebe. Dokážeme sa potopiť, či vtopiť do sveta, ktorý nás obopína, v ktorom žijeme. Stačí si spomenúť na rôzne situácie: zotrúvanie v nepríjemnej práci, v toxickom vzťahu, chorom prostredí. Podobne ľudia, ktorých sa dotýkajú finančné problémy sa najviac boja straty svojho spoločenského statusu: straty domova, životného štýlu, dobrého jedlá, dovolení. Potápajú sa a dokážu za sebou stiahnuť iných prosiac ich o finančnú podporu, či poskytnutie pôžičky, aby sa len v ich svete nič nezmenilo. Neradi totiž strácame to, čo máme. Strach pred stratou nie je obranou života. Je strácaním, pretože nikto z nás nemá zaručený status quo. Všetko sa neustále mení. Kto z nás mohol predvídať krízu v akej sme sa ocitli? Kto by si pomyslel, že pandémia zmení náš život? Kedysi výbuch sopky zablokoval funkciu leteckých liniek, inokedy povodeň ničila ľudské obydlia. Nie sme schopní zachrániť sa pred zmenami a stratami. Straty si môžeme jednak osvojiť. Krásny človek má v sebe pokoj. Nie preto, že sa mu nič nestane, ale preto, že je nastavený na zmenu, otvorený stratám, dokáže si poradiť bez zabezpečení.

Kto si chce zachrániť život stratí ho... Ježiš stojí pred súdom. Je pripravený odovzdať svoj život. Jeho silou je vnútorný pokoj.

Ježišu mám rád pohodlie. Zvykol som si naň. Pomôž mi otvoriť sa na zmenu. Pomôž mi vyjsť zo známeho sveta. Pomôž mi nájsť naplnený život.

II. Zastavenie – Ježiš berie kríž na svoje ramená

„Nech nik nehľadá iba na svoje vlastné záujmy, ale aj na záujmy iných.“ (Flp 2,4)

Kríž, ktorý Ježiš niesol, nebol jeho osudom. Bol Jeho rozhodnutím. Pán nemusel ísť po tejto ceste. Mohol uniknúť z nebezpečenstva, zachrániť sa, nedať sa chytiť. Počas troch rokov, ktorých učil, často unikal konfrontácii.

Nakoniec sa rozhodol: odovzdal sa do rúk nenávisti, vzal na seba ľudské zlosti. Mal zahnúť , pretože sa stal ohrozením pre zlých ľudí. Sám v tom videl silu vykúpenia, víťazstvo lásky a dobra. *Preto ma môj Otec miluje, lebo Ja svoj život dávam, aby som ho znovu mohol získať. (Jn 10, 17).* Cesta s krížom, s braním na seba problémov druhých je cestou idealistov – krásnych ľudí. Taký ľudia nežijú len pre seba. Sú pripravení posvätiť sa. Bohu sa to páči.

Páči sa mu odovzdávanie života, horlivosť, posväcovanie. Branie cudzích problémov na seba má ešte jeden účinok – premieňa toho, kto sa na to podujme. Formulácia „život získavať“ znamená, že sa život vracia *premenený*. Tak sa človek mení v krásneho človeka – stále človeka, ale krásneho. Nedá sa tento efekt dosiahnuť na žiadnej inej ceste – žiaden vývojový program, najvymakanejší tréner a ani najlepšie školenie to nespraví. Aby sme sa premieňali na krásneho človeka, musíme na seba vziať problémy druhých ľudí. Treba sa boriť s ťažkosťami, ktoré sme si nezaslúžili. Ježišova cesta s krížom nebola pekná, atraktívna, príjemná, ale v konečnom dôsledku priniesla Zmŕtvychvstanie. Určite nosením bremien iných nebudeme dobre vyzerat', budeme nadmerne vyčerpaní, nedospatí, ale aké pekné ovocie to prinesie!

Ježišu, nechce sa mi už žiť len pre seba. Počujem v sebe výzvu - túžim po lepšom svete. Ježišu som pripravený odovzdať svoj život na obetu a posvätenie.

III. Zastavenie: Prvý pád pod krížom

...ale (Pán) mi povedal: „Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“ A tak sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristová sila. (2 Kor 12, 9)

Veľa ľudí som povzbudil do dobrovoľníctva, do obetovania svojho života núdzným. Pritom som ich pozoroval a videl som, čo sa s nimi dialo. Ich zaangažovanie sprevádzal ohromný zápal, zvyčajne do momentu prvej porážky. Objavovali sa ťažkosti, ktoré bolo treba prekonať. Osoby, ktorým sa preukazovala pomoc, neboli vďačné. Nebolo to také krásne ako to malo byť. A hneď sa zjavilo znechutenie, rozčarovanie až sťažnosti. Predsa ľahšie je dať na sviatky do detského domova kôpku nezáväzných plyšáčikov ako vziať na seba zodpovednosť za osud biednej rodiny. Veľa ľudí toto pobúri, ale dávanie nič ešte neznamená. Vziať na seba ich problémy - to je niečo! Vojsť do života ľudí, ktorí majú problémy, znamená stiahnuť problémy na seba. Prekonávanie problémov spolu núdznými, má v sebe isté čaro – dáva šťastie v čase, keď dávanie nezáväznej pomoci je iba určitý druh príjemnosti. Prvý pád môžeme prirovnať k boju s nie našimi problémami získanými vďaka iným ľuďom.

To môže byť ťažké, občas až príliš ťažké. To je vlastne cesta krásnych ľudí: nežijú pre seba, ale sú pripravení nosiť bremená iných.

Ježišu, pomôž mi v mojej práci na sebe, aby som mal silu a odvahu niesť nielen svoje bremená, ale tiež tie, ktoré obťažujú iných.

IV. Zastavenie – Ježiš sa stretáva so svojou Matkou

Ako je napísané: „Aké krásne sú nohy tých, ktorý tých, čo hlásajú dobrú zvesť.“ (Rim 10,15)

Aká mohla byť Mária? Aká krásna?

Odporúčam jeden zaujímavý príbeh z minulosti: „Zamýšľam sa nad fenoménom krásnych ľudí. Čo také majú v sebe, že zrazu cítim to ich krásno. To je asi taká energia zložená z lásky, tepla a dobra. Príkladom takej krásnej osoby je pre mňa moja babka. Bohužiaľ, už nežije. Na jej náhrobku je nápis: Treba byť dobrý ako chlieb. To sú slová, ktoré definovali jej život. Často nám opakovala: Kto do teba kameňom, ty do neho chlebom. Mám pred očami jej obraz: staršia, skromne oblečená žena s tisíckami vrások na tvári svedčiacich o trápeniach s ktorými musela bojovať. Sama vychovala deväť svojich a tri prijaté deti. Všetko, čo v živote robila, robila predovšetkým z lásky k Bohu a k ľuďom. Hoci ukončila iba niekoľko tried základnej školy, bola obdarená nezvyčajnou životnou múdrosťou. K tomu bola veľmi pokorná s jednoduchým srdcom. Mala silnú vieru a z nej čerpala silu byť krásna. Málo hovorila, cenila si mlčanie. Tým tiež vzbudzovala dôveru. Skutočne vedela počúvať. Poznala trápenia všetkých naokolo. Mala silu a citlivosť, starala sa o iných, hoci sama mala veľa problémov. A učila príkladom, nikdy nepoučala, netrestala. Som si istá, že je svätá. A to by mal byť náš cieľ: byť krásnym človekom, čiže blížiti sa k svätosti.“ Aké pekné svedectvo! Možno raz o nás takto niekto takto napíše.

Ježišu, mám malý sen: chcel by som sa stať krásnym človekom. Zatiaľ je však môj sen len malý a krehký...

V. Zastavenie – Šimon z Cyrény pomáha Ježišovi niesť kríž

Milujte a navzájom bratskou láskou,... (Rim 12, 10)

Premýšľal si niekedy nad tým, že by si mohol byť krásnym človekom? Teraz máš príležitosť to urobiť. „Pre mňa téma bytia krásnym človekom je naozaj dôležitá, veľmi sa ma dotýka. Nejde o krásu vonkajšiu: o príjemnú vôňu, super účes, či pekný úsmev. Skutočná krása pochádza z vnútra človeka – sú to naše hodnoty, myšlienky, úmysly.

Krása sa dotýka a priťahuje, preto ľudia chcú byť v blízkosti naozaj krásnych osôb. „Krása sa mi spája z atraktivitou. Krásny človek je ten, ktorého vnútro je úžasné, ktorý prezentuje niečo, čo, spôsobuje, že ho ľudia chcú nasledovať v jeho kráse. Krásny človek je oživovateľ každodennosti – z jednoduchej veci dokáže získať niečo úžasné, v ľuďoch dokáže nájsť dobro a krásu. Dokáže sa aj vzoprieť múdрым spôsobom. Je pozorný k ľuďom, k sebe, ku každodenným situáciám...“

„Je pozorný k ľuďom“ – táto formulácia definuje postavu Šimona z Cyrény. Aj keď každý mohol pomôcť, pomohol práve on. Dodnes o jeho skutku rozprávame. Čo také spravil? Niesol kúsok dreva. Aké obyčajné! Ale nie je to celkom obyčajné, lebo to práve on zachytil ten moment, v ktorom mohol tak jednoducho pomôcť. Takto to dokážu len krásny ľudia.

Ježišu moje srdce horí. Chce sa stať oživovateľom každodennosti.

VI. Zastavenie – Veronika utiera Ježišovi tvár

Dobry človek vynáša z dobrého pokladu dobré veci a zly človek vynáša zo zlého pokladu veci zlé. (Mt 12, 35)

Odkiaľ sa vzala Veronika? Práve v tomto momente? S takou odvahou a skutkom? Čo jej vírilo v hlave? Čo ju priviedlo na toto miesto? Prečo vlastne taká bola? Možno mala myšlienky ako v tomto svedectve:

„Veľa z nás si kladie svoje JA na prvé miesto. Chcú sa rozvíjať osobne – pre seba. Má taký rozvoj zmysel? Môže siahať ďalej, hlbšie ak sa zaujímam len o seba? Môj kamarát si a seba veľmi zakladá, veľa číta, veľa premýšľa a rád o tom diskutuje. Stále opakuje, aké je to pre neho dôležité. Kedysi som sa ho opýtala na čo mu to je, prečo to robí. Nevedel mi na to odpovedať. Bolo vidno, že ho to zasiahlo, asi sa nikdy predtým nad tým nezamýšľal. Mne tiež záleží na rozvoji, ale ak nemá byť mojim cieľom láska k druhému, tento rozvoj by nemal pre mňa zmysel, ani žiadny veľký význam. Nemala by som motiváciu niečo dosiahnuť, keby som si to nechávala len pre seba. To je predsa logické! Ak niečo mám, prečo by som sa s tým nepodelila? Ak nájdem oázu na púšti, nepoviem o tom ostatným? To je pre mňa definícia skutočnej lásky: rozvoj pre dobro druhej osoby. Rozvíjam sa, aby som mohol niekomu dávať viac. Rozvíjam sa, aby som získal nové schopnosti, aby som neskôr ja pomohol niekomu v jeho rozvoji. Rozvíjam sa, prekonávam, učím, aby som získal väčšiu schopnosť milovať. Robím to, lebo z lásky k druhému človeku chcem dať mu časť seba. To všetko sa zhoduje so slovami sv. brata Alberta, ktoré ma kedysi usvedčili a odvtedy mi pripomínajú,

čoho som povinná sa v živote držať: Musíme byť ako chlieb, ktorý pre všetkých leží na stole, z ktorého každý môže kúsok pre seba odkrojiť a nasýtiť sa ak je hladný.“

Ježišu, prosím, nechcem už zaujímať sa len o seba. Chcem slúžiť!

VII. Zastavenie: Druhý pád pod krížom.

Lebo kto plní vôľu Otca, ktorý je na nebesiach, ten mi je bratom, sestrou i matkou. (Mt 12, 50)

„Ak by som mal staršieho brata, ktorého by som obdivoval, tak by ma ťahal za uši hore, aby som bol taký ako on.“ Starší brat inšpiruje. Bol by som taký ako on! Aká pekná je myšlienka staršieho brata, či staršej sestry. Ľudia často padajú, lebo nevedia, ako krásne by mohli žiť. Nevedia akými krásnymi by sa mohli stať. Všetko naokolo je šedé, obyčajné a každodenné. Ráno raňajky, potom obed a večera... Najedení, zabezpečení, spokojní... Nestojí za to žiť normálne – stojí za to žiť extrémne! Idea staršieho brata to je cesta premeny seba. Na začiatku idealizmus je tichý a ukrytý: meditácia, prekonávanie sa, pomáhanie iným. Kvet sa rodí zo zrna vďaka sile premeny. Kvet sa nepodobá na zrno, ale bez zrna nevznikne kvet. Akú silu má v sebe kvet! „Pre mňa krásny človek je ten, ktorý dodá silu, inšpiruje, motivuje – nie slovami, ale svojou prítomnosťou.“ Dokážeš pomáhať ľuďom jednoducho tým že si? Máš už v sebe tú silu, to krásno? Si pripravený mať ideály? Vieš kým si, ale nevieš kým sa môžeš stať. Tak do toho!

Ježišu, daj mi šialenú túžbu pracovať na sebe, na svojej vnútornej kráse.

VIII. Zastavenie – Ježiš stretáva plačúce ženy

Ježiš sa k nim obrátil a povedal: „Dcéry jeruzalemské, ž nado mnou, ale plačte samy nad sebou a nad svojimi deťmi.“ (Lk 23,28)

Plačúce ženy na Ježišovej krížovej ceste sú symbolom emocionálnej nezrelosti. Čo dobré mohol spraviť ich plač? Prehĺbiť atmosféru nešťastia? Ježiš ich napomína, koriguje ich správanie. Treba dodať, že je to jedna z mála viet, ktoré povedal na krížovej ceste, teda bola dôležitá. Nemáme vplyv na to z akej pochádzame rodiny, ako sme boli vychovaní, čo sa nám v živote prihodilo, ale vždy môžeme prijať výzvu pracovať na sebe. Tu je príbeh, ktorý sa mohol prihodiť jednej z plačúcich žien. „Niekoľko rokov predtým som sa rozišla so snúbencom. Stalo sa to dva mesiace pred termínom sobáša.

Bol to pre nás obrovský šok, a práve to sa ukázalo ako prelomovým bodom v mojom živote. Obaja sme boli nezrelí na manželstvo. Pripúšťam, že keby sme sa vzali, mohlo by to vyústiť do nešťastného života. Mohli sme veľa stratiť. Vtedy som ešte nevedela milovať. Nedokázala som správnym spôsobom budovať náš vzťah. Lomcovali mnou emócie a radili mi schémy prinesené z rodinného domu. Nedokázala som milovať, lebo ma to nikto nenaučil. Mala som ťažké detstvo. V dospelosti som nasávala hlavne negatívne príklady. Milovať som sa učila metódou pokus – omyl. A tento kalich pretiekol. Obaja sme sa zranili a zničili náš vzťah. Ostala som s dierou v srdci. Potom som spoznala Ježiša, a On ma začal skladať nanovo, od základu, kúsok po kúsok. Rozhodla som sa pre terapiu u psychoterapeuta, zapojila som sa do spoločenstva, začala som pracovať na sebe. Nikdy som nemala odvahu opýtať sa Boha, prečo sa to muselo stať. Vedela som prečo: aby som začala správne žiť, musela som odstrániť následky svojich chýb a dozrieť. Rozhodla som sa, že už nikdy nebudem takou, aká som bola pred rozpadom tohto vzťahu. Rozhodla som sa, že chcem niečo zmeniť, aby moje deti v budúcnosti (dúfam, že ich bude hromada!) boli hrdé na svoju mamu. Začala som sa viac spoznávať, kontrolovať svoje emócie, svedomito sa rozhodovať. Proste chcela som byť lepším človekom. Odvtedy uplynulo veľa času. Dnes ďakujem Bohu za tú porážku, ktorá sa mi vtedy zdala koncom sveta a spôsobilá, že som začala skutočne žiť preberajúc zodpovednosť za svoje rozhodnutia a voľby. Učím sa správne budovať vzťahy. Kňaz Jan Twardowski povedal, že milovať druhého človeka, znamená veľa pracovať na sebe – snažím sa robiť tak, aby to mali so mnou ľudia ľahšie.”

Ježišu, chcem spolu s Tebou pracovať na svojich emóciách. Chcem, aby moje emócie, dobré emócie boli pre iných svetlom, aby pomáhali ľuďom. Nechcem už viac trápiť iných svojou nezrelosťou.

IX. Zastavenie – Tretí pád pod krížom

Hľadajte dobro a nie zlo, aby ste žili, aby tak bol s vami Pán, ako ste vraveli. (Am 5, 14)

„Raz dávno som počul jeden príbeh. Jeden alkoholik zanedbával prácu, nedbal o svoju rodinu. Mal dvoch synov. Keď vyrástli, jeden z nich si založil rodinu. Budoval hlboké vzťahy s najbližšími, mal dobrú prácu. Druhý išiel v otcových šľapajach. Zarážajúce je, že obaja pri otázke, prečo ich život vyzerá tak ako vyzerá odpovedali rovnako: Lebo môj otec bol alkoholik. Potvrdilo sa mi, že nie sme odkázaní na jednu cestu. To akú cestu si vyberieme je na nás. Stáva sa, že niekto ma zlý začiatok, či fatálnu etapu života, krízu, a urobil zlé veci. Bez ohľadu na to, čo sa vtedy udialo, teraz je dôležité vybrať si dobro. Vždy môže byť lepšie – nie náhodou, ale silou nášho rozhodnutia.

Vďaka svojim rozhodnutiam sa môžeme stať rodičmi samých seba. Môžeme tvoriť seba i svoju budúcnosť. Nezvyčajná sila krásnych ľudí pramení v ich nastavení života: nesťažujú sa, ale vyberajú si dobro, deň po dni. Možno sú to malé rozhodnutia, ale za to sú podujímané každý deň.

Ježišu, ako veľmi by som sa chcel stať krásnym človekom! Pomôž mi dobre sa rozhodovať.

X. Zastavenie – Ježiš je obnažený

Ach teraz som už vysilený, zničil si všetky moje dôvody. Zatlačil si ma, môj svedok mi je nepriateľom, obviňuje ma moja slabosť. (Job 16, 7-8)

Obviňuje ma moja slabosť. A čo keby sme zamenili slabosť v silu?

„Vždy som sa chcela rozvíjať, ale väčšinou moja motivácia pramenila z mojich komplexov. Myslela som si, že musím byť sčítaná, mať bohatú slovnú zásobu, získať rôzne zručnosti, vyznať sa vo veľa veciach, aby sa so mnou iní chceli kamarátiť. A často iným so mnou bolo fajn, ale ja som bola frustrovaná a cítila som sa vykorisťovaná. Potrebovala som trochu času na pochopenie, že aj moja starostlivosť a snaha môžu prinášať nezamýšľaný účinok. Teraz už viem, že celý čas treba dbať o rozvoj, aby sa uskutočňoval v každej oblasti, a teraz moja motivácia je úplne iná.“

Každý dôvod na rozvíjanie sa je dobrý. Komplexy? Samozrejme! Zranenia? Prečo nie!? Porážky – o to viac! Nezáleží na tom ako človek začína. Dôležité je kým sa stane. Komplexy pre hrdinku príbehu sa stali počiatkom práci na sebe, ale sprevádzala ich slabosť. Ľudia cítili, že vo svojich strachoch ona hľadala u nich prijatie a potvrdenie svojej hodnoty. Pôsobila na ich lásku. Rozvíjala sa, ale ľudia využívali jej slabé stránky. Časom sa jednak stávala sebavedomejšou. Rozvoj sa jej dotkol. Zásada je jednoduchá: Každý začiatok je náročný, každá slabosť odoberá silu, ale môžeme to, čo je slabé zameniť za silné. Krásny človek sa rodí zo slabosti.

Ježišu, moja slabosť ma obviňuje. Pomôž mi premeniť moje slabosti na silu.

XI. Zastavenie – Ježiš je pribitý na kríž

Ved' osoží človekovi, keby aj celý svet získal,

a seba samého by stratil alebo poškodil? (Lk 9, 25)

Ježiš pribitý na kríž stráca celý svet. Pripomeňme si pokúšanie na púšti: *Ešte raz Ho diabol vzal na vysokú horu, ukázal Mu všetky kráľovstva sveta a tiež ich prepych a povedal Mu: „Dám Ti to všetko, ak padneš na kolená a pokloníš sa mi.“ (Mt 4, 8-9)* Diabol sľuboval, ale Ježiš nepodľahol. Teraz znáša dôsledky. A hoci dnes vieme, že nakoniec zvíťazil, keď umieral na kríži nebolo to také zrejmé. Podobné pokúšenia sa veľakrát objavujú aj v našom živote. Situácie bez východiska. Vydieranie, ktoré rozbíja srdce: ak to neurobiš, stratíš prácu, neskončíš školu, vyhodia ťa z domu... Koľkokrát sa to stalo každému z nás! Koľkokrát som počul: „Kňaz to má dobre, lebo nemá rodinu“ (nie je to celkom tak: aj ja mám rodinu a tiež musím robiť kompromisy). Vydieranie môže spôsobiť veľké straty. A každý kto váha zažíva rozorvanie. Spomeňme si na bl. kňaza . Jerzego Popiełuszku a jeho nezlomné srdce. Ako veľa iných mohol urobiť kompromis, ktorý by mu zachránil život. Ale veľa ľudí tak ako Jerzy s takýmto kompromisom nesúhlasilo. Neminú nás také situácie. Nevyhovárajte sa, že sme len ľudia a že tak sme museli... Jedni podľahnú pokúšeniu a iní nie. V živote ide o to zachovať si čisté srdce. A ak sa stane, že padneme, treba rýchlo vstať a ísť ďalej za svojimi ideálmi, aby sme v živote zvíťazili. Na ceste krásneho života je veľa takých pokúšení. Krása sa formuje v ich prekonávaní. Nie je iná cesta.

Ježišu, chcem získať svoju dušu. Chcem byť idealistom. Chcem zvíťaziť. Ako to urobiť?

XII. Zastavenie – Ježiš na kríži zomiera

Veru, veru veru hovorím vám: Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, zostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. (Jn 12,24)

„Michal je veľký chlapec, ktorého životným cieľom je plné bruško, dobrý televízor, elektrický grill. Fajčí cigarety. Kedysi tvrdil, že by chcel jazdiť do práce na bicykli, ale nemá na to čas, že chcel by prestať fajčiť, ale nemá pre koho. To je ten typ, ktorému sa zdá, že keď bude vo vzťahu, tak jeho život sa sám zmení k lepšiemu.“ Marazmus. Nedá sa, nie je možné. Marazmus hoci aj odôvodnený. Keď niekto narieka, napovedám mu smer. „Šiel by som do lesa“... – počujem v dobe COVID-19. „Najkrajší je neďaleko mesta“ , navrhujem. „Ale nie do takého. Túžim ísť do ozajstného ihličnatého.“ Znie odpoveď. No a tento cieľ je príďaleko.

Zdá sa, že sa nedá. Ako ľahko sa vyhovoríme! Zdôverím sa. Dva roky dozadu som mal obrovskú krízu. Cítil som, že už nič nemôžem, že na mne nezáleží. Našťastie, poznal som aj zásady víťazenia v živote. A tak som sa rozhodol ísť na dlhšiu prechádzku. Vláčil som nohy za sebou, vliekol som sa, ale vedel som, že sa musím dostať z domu ak to chcem prekonať. Zdvihol som ťažkú hlavu, aby som sa porozhliadal. Chcel som sa rozptýliť detailami, ktoré mi zapadnú v pamäti, aby ma neskôr vytiahli na ďalšiu prechádzku. Potom som si sadol na bicykel a podviezol sa kúsok ďalej. A potom znova a znova.

Nikdy nie je tak, že by sa nedalo, aj keď v sebe necítíme silu. Najhoršie je ospravedlňovanie sa, najlepšie – výjsť z koľají, podujat' sa na aspoň tú najmenšiu námahu. Vybrať sa na dobrodružnú cestu a prebudiť v sebe zvedavosť, vášeň. Máme to v sebe od narodenia. Volá sa to životná sila. Možeme sa zanedbať, ale nemôžeme v tom zotrvať. To je dôležitý bod na tejto EKC – moment rozhodnutia sa pre zmenu, prijatie nových výziev na ceste zmŕtvychvstania.

Ježišu idem premýšľať o tom, čo môžem zmeniť vo svojom živote a tiež o tom, čo som doteraz nedokázal zmeniť, lebo sa nedalo. Verím, že v Tebe je všetko možné.

XIII. Zastavenie – Ježiš je sňatý z kríža

Teraz je moja duša vzrušená. Čo mám povedať? Otče zachráň ma pred touto hodinou? Ved' práve pre túto hodinu som prišiel. (Jn 12, 27)

Ježiš sa delí so svojim strachom. Naozaj vidno, že je sám vo svojich rozhodnutiach. Tou istou cestou idú Jeho učenníci. Vráťme sa k listu Diognetovi: „Všetkých majú radi, a všetci ich prenasledujú. Nepoznajú ich, a predsa ich odsudzujú. Zabíjajú ich, a oni ožívajú.“ Samota idealistu. Neklamme sa: každý kto ide cestou krásneho života natrafí na prázdnotu. Prichádzajú chvíle, keď musíme prijať rozhodnutie, ktorému nebude zrozumiteľné pre iných.

Taká chvíľa bola aj v živote sv. Stanislawa Kostku, keď sa rozhodol vstúpiť do kláštora. Bol tínedžerom zo zámožnej šľachtickej rodiny. Nikto mu nerozumel. Stanislaw nepodľahol nátlaku okolia. Nerezignoval zo svojho povolania. Sám uteká z Viedne, aby mohol v Ríme vstúpiť k jezuitom. Svätý František z Asissi v čase Veľkého pôstu sa utiahol pred svetom na hore La Verna. Proste to tak je, ideály z iného sveta. Nepatria k logike normálnosti a každodennosti. Nie sú obyčajné, zrozumiteľné pre všetkých, lebo nie sú z tohto sveta. Vlastne preto v EKC hovoríme, že nestojí za to žiť normálne, ale stojí za to žiť extrémne. Nestojí za to sa prispôsobovať, zovšednievať.

Ak si teraz na trase EKC, približuješ sa ku koncu cesty, zaiste začínaš cítiť následky svojho rozhodnutia. Pamätaj! Už si iný. Nemusíš byť ako všetci. Môžeš začať nový život.

Môžeš zopakovať svoju osamelosť. Môžeš sa vrátiť na začiatok svojich ideálov. EKC je cesta krásnych ľudí a ich krása sa rodí v skúsenosti samoty.

Ježišu, teraz chcem byť sám. Chcem ísť sám. Chcem byť sám zo sebou a chcem byť teraz iba s Tebou. Amen. Nech sa tak stane.

XVI. Zastavenie – Ježiš je pochovaný

Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto svoj život nenávidí na tomto svete, zachráni si ho pre večný život. (Jn 12,25)

Neviem, či to poznáte: niekto pracuje, ale neangažuje sa naplno, akoby mal niekedy mať na práci niečo lepšie a na ten čas si rezervuje svoje sily. Niekto je vo vzťahu, ale nezapája sa do budovania vzťahu, akoby cítil, že to ešte nie je to pravé. Niekto vyrazí na hory, ale presvedčený, že nedosiahne vrchol a tak fňuká po ceste. Také polovičné zaangažovanie, odkladanie síl na neskôr. Neskôr však neprichádza. Zostáva len premárnený čas. Prečo ľudia nezarábajú tak ako by chceli? Prečo neľúbia tak ako o tom snívajú? Prečo nezískavajú to, po čom túžia? Pretože angažujú sa len trošku. Odkladajú si to na lepšie chvíle, ale iba márnia čas. Robia si horšie časy. Jedna zo základných zásad, ktorej sa oplatí držať, znie: ak niečo v živote robíš, rob to na 110 %. Nešetri sa. Dávaj všetko!

Krásny život sa skladá z času plného zaangažovania. Efekty sú prekvapujúce: namiesto vyhorenia, nastupuje vzrast. Zaangažovanie, podobne ako tréning u športovcov umocňuje vytrvalosť. Čím viac niekto robí, tým viac môže dosiahnuť. Zaangažovanie buduje schopnosť prijať výzvy, ale predovšetkým mení človeka. Ježiš hovorí: *Kto nenávidí svoj život, nájde ho*. Angažuje, odкрýva samého seba. Je tu jeden jednoduchý princíp: Každý projekt, ktorý realizujeme s plným nasadením, prináša nám nový level existencie. Oplatí sa prijať zodpovednosť. Ako v nejakom projekte – vieme kedy sa začína a kedy končí. Vieme aký má byť výsledok. No nie vždy vieme, koľko sa tomu treba venovať. To je to riziko.

Ježišu, chcem byť krásnym človekom. A teraz chcem dojsť na koniec trasy. Moje EKC je malý projekt, ale rátam s jeho veľkým ovocím. Amen. Alleluja!

Na záver

Revolúcia krásnych ľudí je cesta nasledovníkov prvých kresťanov. Je to veľké víťazstvo ľudí, ktorí neprestali tam, kde to ostatní vzdali. Zatúžili ísť za Ježišom a odkryli úplne nový spôsob existencie. Krásny ľudia sú tí, ktorí vďaka tomu ako sa premenili, sami svojou prítomnosťou premieňajú životy iných. Sú proste krásni.

Krása má v sebe niečo úžasné. Priťahuje a očaruje, a predovšetkým premieňa. Taký životný štýl musí byť snom každého Ježišovho učenníka – každého kto sa vypraví na Extrémnu Krížovú Cestu.

